

Arrest

nr. 251 464 van 23 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 2 juni 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een zogenaamd 'ander familielid van een burger van de Unie', dit in functie van de heer F. C. T., zijn Nederlandse halfbroer.

Op 9 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 209 280 van 13 september 2018 het beroep verwerpt.

Op 19 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 2 juni 2020 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 oktober 2020. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2018 werd ingediend en op data van 19.03.2019 en 28.03.2019 werd geactualiseerd door :

*F., C. A.(R.R.: ...)
nationaliteit: Ivoorkust
geboren te Guiberoua op (...)1983
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in februari 2017 naar België kwam. Hij diende twee aanvragen gezinshereniging in op basis van zijn Nederlandse halfbroer: dhr. F. C. T. (R.R. ...). Beide aanvragen werden negatief afgesloten en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De raadsman van betrokkene haalt aan dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, dat hij asiel vroeg, waarbij de laatste aanvraag zou dateren van 29.08.2017, maar dat deze geweigerd werd. Echter, deze beweringen vinden geen bevestiging in het administratief dossier. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij pas sinds 2017 in België verblijft en dat hij nooit een asielaanvraag indiende. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden daar ze niet stroken met de objectieve informatie uit het administratieve dossier.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn asielprocedure meer dan twaalf jaar geduurd zou hebben. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij geen enkele asielprocedure opgestart heeft sinds zijn aankomst in België begin 2017. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn halfbroer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene meent dat zijn gezin ten zeerste ontwricht zal worden indien hem geen verblijfsmachtiging wordt toegekend. Echter, het louter voorleggen van de verblijfskaart en rijbewijs van het gezinslid waarop men zich beroept, is ruim onvoldoende om aan te tonen dat het gezinsleven ontwricht zal worden. Evenmin worden er stukken voorgelegd waaruit blijkt dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de toestand in Ivoorkust (waar het politieke en sociaal-economische klimaat niet gezond zou zijn en waar de toestand nog steeds onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken niet essentiële reizen naar niet beveiligde locaties met een hoge concentratie aan mensen afraadt, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Ivoriaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch

grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken we op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RW arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Ook vraagt betrokkene "om te mogen genieten van om het even welke huidige of toekomstige wetgeving welke hem in zijn situatie een kans zou bieden op het bekomen van verblijf van méér dan drie maanden. Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is. Betrokkene beroept zich op zijn tewerkstelling in België. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit een aanvaring heeft gehad met een strafrechter, dat er lastens hem geen strafonderzoek hangende is en dat er dus geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene ondertussen Nederlands zou spreken, dat hij hiervoor verschillende lessen gevolgd zou hebben, dat hij op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij ten eerste werkbereid zou zijn, dat hij steeds gewerkt zou hebben in België, dat hij meer dan bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering zowel op economisch als op sociaal vlak, dat er sprake zou zijn van zeer sterke sociale banden, dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat hij een groot sociaal netwerk zou hebben, dat hij twee bewijzen van tewerkstelling voorlegt evenals zijn individuele rekening voor het jaar 2017, zijn fiche 281.10 voor het jaar 2017, een werkbelofte, een bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds en een attest van niet steunverlening door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 2 juni 2020 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 oktober 2020. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De Heer

Naam, voornaam: F., C. A.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Guiberoua

nationaliteit: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel “*dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)*”, van het redelijkheidsbeginsel, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond waarom de aanvraag in België zou moeten worden ingediend.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verblijft in België, heeft zich goed geïntegreerd, en heeft hier familie weze zijn halfbroer.

Bovendien worden alle reizen naar het land van herkomst afgeraden omwille van het gevaar voor terroristische aanslagen en is er bovendien de corona-crisis die maakt dat het hoe dan ook tegenaangewezen is om rond te reizen, waarbij dan ook er slechts beperkte mogelijkheden zijn aangezien de grenzen voor een groot deel gesloten zijn en bovendien ook de vliegreizen grotendeels afgeschaft.

Verzoeker meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met art. 9 BIS VW en het redelijkheidsbeginsel in die zin dat geen rekening wordt gehouden met deze belangrijke elementen die aanleiding moeten geven tot aanvaarding van een buitengewone omstandigheid in deze.

Het is volkomen ten onrechte dat er wordt gesteld in de bestreden beslissing dat er geen rekening kan gehouden worden met de ingeroepen redenen en er hoegenaamd geen buitengewone omstandigheid aan de orde zou zijn, terwijl het algemeen geweten is dat het thans door de corona epidemie hoe dan ook uitzonderlijke tijden zijn en om gezondheidsredenen wordt geadviseerd om zo weinig als mogelijk te reizen en er in de bestreden beslissing totaal ten onrechte hier niet over wordt geargumenteed en wordt geoordeeld alsof er geen vuiltje aan de lucht is en de actuele situatie niet verschillend is van de situatie voorheen.

Dat er wel degelijk dient rekening gehouden te worden met de beslissingen van de nationale staten waarbij de bewegingsvrijheid wordt beperkt met het oog op het tegengaan van een verdere verspreiding van het corona-virus en niet zomaar om al te formalistische redenen kan gesteld worden alsof verzoeker zomaar kan terugkeren naar zijn land van herkomst, of nog blijkbaar er geen buitengewone omstandigheid aan de orde is om de aanvraag in België in te dienen.

Als er al met een risico op terroristische aanslagen en een zeer ernstig gezondheidsrisico wegens de COVID 19 pandemie geen rekening wordt gehouden, dan kan nooit een buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW bij de Belgische autoriteiten in België.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoekster.”

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het “beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)”, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het gelijkheidsbeginsel en van het verbod op discriminatie.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeksters in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat het niet indienen van een asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster met België heeft.

Het feit dat verzoeker geen aanvraag heeft ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag (verzoekster heeft geen asielaanvraag ingediend) en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werden erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen evenals de algemeen bekende COVID 19 pandemie die maakt dat het totaal tegenaangewezen is om zich naar het land van herkomst te verplaatsen om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen evenals de wereldwijde COVID 19 pandemie niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende reden om op ontvankelijke wijze een regularisatie-aanvraag in België in te dienen.

De bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend waarbij er nog dient opgemerkt te worden dat betreffende de COVID 19 pandemie de bewijzen wel degelijk openbaar voorhanden zijn en wereldwijd bekend zijn.

Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat er geen bewijzen zouden voorliggen, terwijl de procedure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoeker reeds in België verblijft zonder legaal verblijf en het wenselijk voorkomt dat verzoeker tevens legaal verblijf bekomt en zodoende het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven.

Dat het buiten de wil is van verzoeker dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om deze desgewenst onmiddellijk aan te tonen.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

2.3 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het “*beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht)*”, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoeker tot op heden in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden en bovendien er de vaststelling is dat er thans een zeer uitzonderlijke situatie aan de orde is door toedoen van de COVID 19 pandemie waardoor het a fortiori aangewezen is dat hij diens aanvraag in België indient.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie en verder de algemene toestand van wereldwijde pandemie, werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

Dat het gezien de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst ten eerste is aangewezen dat aan verzoeker de mogelijkheid wordt gegeven niet enkel gedoogd te worden op het Belgisch grondgebied, doch tevens de mogelijkheid om zijn verblijf te laten regulariseren via een aanvraag die in België wordt ingediend.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen;

Dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten terzake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie."

2.4 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het "beginnsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)", van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginnsel en van de beginnselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied met onmogelijkheid tot terugkeer ten volle als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft: er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid en een totale onmogelijkheid tot terugkeer

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie ten eerste ontwricht zal zijn.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. "

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar IVOORKUST moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling en misschien zelfs gedood zal worden.”

2.5 In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat door de COVID 19 pandemie het hoegenaamd niet aangewezen is dat verzoeker zomaar terugkeer naar het land van herkomst, en dit ook niet zomaar mogelijk is.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat er alleszins een schending van art. 3 EVRM aan de orde is doordat er geen aandacht is besteed aan de actuele toestand ontstaan door de COVID 19 pandemie die maakt dat er wel degelijk een buitengewone omstandigheid aan de orde is in deze.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.”

2.6 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat waar verzoeker meermaals de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, de middelonderdelen slechts ontvankelijk zijn in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van een concreet beginsel.

Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel en van het verbod op discriminatie merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze het beginsel en het verbod op discriminatie worden geschonden door de bestreden beslissingen waardoor dit onderdeel onontvankelijk is.

Verzoeker voert verder meermaals de schending aan van het beginsel “*dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)*”. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Voormelde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker betoogt dat hij in België verblijft, zich goed heeft geïntegreerd en hier familie heeft, met name zijn halfbroer. Bovendien worden alle reizen naar zijn land van herkomst afgeraden omwille van het gevaar voor terroristische aanslagen. Door de corona-crisis is ‘rondreizen’ eveneens afgeraden. Verzoeker wijst erop dat de grenzen voor een groot deel gesloten zijn en dat ook de vliegreizen grotendeels zijn afgeschaft. Er wordt geen rekening gehouden met deze belangrijke elementen die weldegelijk buitengewone omstandigheden aantonen.

Aangaande de aangehaalde elementen van verblijf, integratie en familie in België motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in februari 2017 naar België kwam. Hij diende twee aanvragen gezinshereniging in op basis van zijn Nederlandse halfbroer: dhr. F. C. T. (R.R. ...). Beide aanvragen werden negatief afgesloten en gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De raadsman van betrokkene haalt aan dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, dat hij asiel vroeg, waarbij de laatste aanvraag zou dateren van 29.08.2017, maar dat deze geweigerd werd. Echter, deze beweringen vinden geen bevestiging in het administratief dossier. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij pas sinds 2017 in België verblijft en dat hij nooit een asielaanvraag indiende. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden daar ze niet stroken met de objectieve informatie uit het administratieve dossier.

(...)

Het feit dat zijn halfbroer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

(...)

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene ondertussen Nederlands zou spreken, dat hij hiervoor verschillende lessen gevolgd zou hebben, dat hij op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij ten eerste werkbereid zou zijn, dat hij steeds gewerkt zou hebben in België, dat hij meer dan bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering zowel op economisch als op sociaal vlak, dat er sprake zou zijn van zeer sterke sociale banden, dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat hij een groot sociaal netwerk zou hebben, dat hij twee bewijzen van tewerkstelling voorlegt evenals zijn individuele rekening voor het jaar 2017, zijn fiche 281.10 voor het jaar 2017, een werkbelofte, een bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds en een attest van niet steunverlening door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van zijn verblijf, integratie en familie in België en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De Raad dient verzoeker erop te wijzen dat het verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf werd ingediend. Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Waar verzoeker wederom verwijst naar zijn halfbroer in België, weerlegt hij niet dat de twee aanvragen gezinshereniging in functie van zijn halfbroer negatief zijn afgesloten en gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met betrekking tot de aangehaalde elementen van terroristische aanslagen in zijn land van herkomst en de corona-crisis heeft de gemachtigde gemotiveerd in de bestreden beslissing, met name:

"Ook de verwijzing naar de toestand in Ivoorkust (waar het politieke en sociaal-economische klimaat niet gezond zou zijn en waar de toestand nog steeds onveilig zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken niet essentiële reizen naar niet beveiligde locaties met een hoge concentratie aan mensen afraadt, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Ivoriaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Verzoeker houdt er blijkens zijn betoog een andere mening op na wat de *"buitengewone omstandigheden"* betreft, maar hij weerlegt in zijn middelen nergens de concrete vaststellingen van de gemachtigde en toont niet aan dat deze laatste kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het onmogelijk is om een aanvraag in te dienen bij een ambassade in het buitenland. Dienaangaande motiveert de gemachtigde het volgende:

"Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover

niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken we op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RW arrestnr. 228193 van 29.10.2019)."

Verzoeker weerlegt de motieven niet door te herhalen dat het volgens hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. De Raad merkt overigens nog op dat verzoeker volgens de tweede bestreden beslissing geen houder is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker verblijft aldus illegaal op het grondgebied en het feit dat hij een 'sterke sociale binding met België' heeft en 'verregaand geïntegreerd' is en werkbereid is geeft hem geen *ipso facto* recht op verblijf.

Waar verzoeker betoogt dat door de pandemie het tegenaangewezen is om zich te verplaatsen naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat de tweede bestreden beslissing een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat de verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de corona-crisis die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij illegaal in het Rijk verblijft. De Raad merkt op dat, indien de verweerder op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. De verzoeker zal in voorkomend geval alsdan ook zijn rechtsmiddelen kunnen aanwenden tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de thans bestreden beslissingen daardoor onwettig zouden zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat hij omwille van de COVID-19 pandemie geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangenomen dat er geen vliegtuigen naar zijn land van herkomst vliegen staat het verzoeker overigens vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *"Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn"*.

Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat verweerder zich zou beperken tot de standaardargumentatie dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Voor elk van de ingeroepen elementen wordt specifiek en afzonderlijk gemotiveerd waarom er van een buitengewone omstandigheid geen sprake is. Verzoeker toont niet aan dat een door hem in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in rekening is gebracht. Hij toont ook niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Er blijkt niet dat verweerder ten onrechte niet reeds is overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij een verkeerde invulling maakt van haar discretionaire bevoegdheid. Waar verzoeker betoogt dat in het verleden de discretionaire bevoegdheid anders werd ingevuld mist zijn betoog elke grondslag omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dit punt geen enkel criterium bevat (zie RvS 27 september 2016, nr. 235.858).

Verzoeker houdt er blijkens zijn betoog een andere mening op na wat de *“buitengewone omstandigheden”* betreft, maar hij weerlegt in zijn middelen nergens de concrete vaststellingen van de gemachtigde en toont niet aan dat deze laatste kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoeker beperkt zich tot een algemeen betoog dat zijn belangen geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar de Ivoorkust. Bij een gedwongen terugkeer zal hij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in zijn persoonlijke ontwikkeling. Hij zal misschien zelfs gedood worden. Er worden evenwel geen concrete feiten aangebracht waaruit kan worden opgemaakt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan folteringen of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Op grond van een algemene verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden vastgesteld dat verweerder in de thans voorliggende zaak door het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte beoordeling heeft doorgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM of in strijd met dit verdragsartikel heeft gehandeld.

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit verdragsartikel niet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had ingeroepen.

In weerwil van verzoekers betoog is er in de bestreden beslissing weldegelijk ‘aandacht besteed’ aan de actuele toestand van de pandemie. Zo wijst de gemachtigde erop dat het advies van de FOD Buitenlandse Zaken in verband met niet-essentiële reizen geldt voor toeristische reizen. Het advies betreft verzoeker niet aangezien hij de Ivoriaanse nationaliteit heeft en niet om toeristische redenen dient terug te keren naar de Ivoorkust.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM tenslotte, dient in de eerste plaats te worden aangestipt dat de schending van dit verdragsartikel niet op zichzelf kan worden ingeroepen zonder dat de schending wordt aangetoond van de rechten en vrijheden die in dit verdrag zijn vermeld. Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, merkt de Raad nog op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten; hij is niet in het bezit van een geldig visum, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad besluit dat er geen schending werd aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij de motieven van de bestreden beslissing tracht te bestempelen als een standaardargumentatie of het automatisch afleveren van een negatieve beslissing. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Er is geen

sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De vijf door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN